

21 Ziua Domnului

*„Saltă de bucurie, fiică a Sionului! Strigă de veselie, Israele!
Bucură-te și veselește-te din toată inima, fiică a Ierusalimului!
Domnul a îndepărtat judecățile tale, a alungat pe vrăjmașul tău.
Împăratul lui Israel, Domnul, este în mijlocul tău.”
Țefania 3.14,15*

21.1 Nu este o zi de 24 de ore

Prin cuvântul „ziuă” în Scriptură se poate înțelege o zi de 24 de ore, dar și o epocă sau caracterul moral al unei epoci. Ultimele două feluri de folosire ale acestui cuvânt aproape nu se întâlnesc în limbajul obișnuit de astăzi. În Scriptură însă această expresie nu se întâlnește rar folosită în felul acesta. Exemple pentru aceasta găsim în Evrei 3.8 („ziua ispitirii în pustiu”), 2 Corinteni 6.2 („ziua mântuirii”) sau în Efeseni 6.13 („ziua cea rea”). Și „ziua Domnului”, care în Vechiul Testament se întâlnește așa de des în mod deosebit la profeți, nu este, așa cum gândesc mulți, o zi de 24 de ore. „Ziua Domnului” este realmente ambele: ea desemnează atât o epocă cât și caracterul moral al acestei epoci. În Scriptură găsim trei epoci care stau în legătură cu noțiunea „ziuă”.

Astăzi noi trăim

- În ziua *omului* (1 Corinteni 4.3).
Aceasta este ziua când omul stă la judecată, în care el judecă, în care el decide sau cel puțin gândește că poate decide. Însă această zi, chiar dacă Dumnezeu îngăduie ca omul să se prezinte în felul acesta, va avea sfârșit; ea va fi înlocuită prin
- Ziua *Domnului* (1 Tesaloniceni 5.2),
care începe cu arătarea Domnului în glorie și este caracterizată prin aceea că în timpul acestei epoci Domnul va fi Cel care decide. Și această zi va fi înlocuită, și anume prin
- Ziua lui *Dumnezeu* (2 Petru 3.12).
Va veni momentul când Hristos „va da Împărăția Celui care este Dumnezeu și Tată, când va fi desființat orice stăpânire și orice autoritate și putere” (1 Corinteni 15.24). Această zi va fi caracterizată prin aceea că „Dumnezeu va fi totul în toți” (1 Corinteni 15.28).

21.2 Când începe ziua Domnului?

La această întrebare s-au dat deja multe răspunsuri. Unii sunt de părere, că „ziua Domnului” a început deja (așa-numiții preteriști¹); alții, care cei drept în legătură cu această zi se gândesc la o epocă viitoare, cred că această zi va începe odată cu răpirea Bisericii (Adunării).

Ambele răspunsuri din diferite motive nu rezistă la o cercetare exactă a cuvântului lui Dumnezeu. Să citim mai întâi 2 Tesaloniceni 2.2-4:

*2 ... ca voi să nu vă lăsați repede clătinați în gândire, nici să nu vă tulburați, nici prin duh, nici prin cuvânt, nici prin epistolă, ca fiind de la noi, ca și cum **ziua Domnului** ar fi*

¹ Preteriștii cred că profețiile referitoare la timpul din urmă s-au împlinit deja.

prezentă acum. **3** Nimeni să nu vă înșele în nici un fel, pentru că această zi nu va fi dacă nu va veni întâi lepădarea de credință și nu va fi descoperit omul păcatului, fiul pieirii, **4** care se împotrivesc și se înalță mai presus de tot ce se numește Dumnezeu sau de ce este vrednic de închinare, încât el însuși se așază în templul lui Dumnezeu, prezentându-se pe sine că este Dumnezeu. (2 Tesaloniceni 2.2-4).

Apostolul asigură pe credincioși în versetul 2, că ziua Domnului nu a venit încă. După aceea el descrie prin ce se poate recunoaște ziua Domnului: va veni lepădarea de credință și omul păcatului va fi văzut public. Un studiu al capitolelor 11-13 din cartea Apocalipsa arată că această decădere și arătarea profetului fals și a omului păcatului va avea loc abia la începutul celei de-a doua jumătăți a ultimei săptămână-an, adică a celei de-a 70-a săptămână-an. Deci trebuie să fi trecut cel puțin prim jumătate a celei de-a 70-a săptămână an. Să mergem la următorul loc din Biblie:

5 Iată, Eu vi-l trimit pe profetul Ilie, înainte de a veni ziua Domnului cea mare și înfricoșătoare. **6** Și el va întoarce inima părinților către copii și inima copiilor către părinții lor, ca nu cumva să vin și să lovesc țara cu blestem“. (Maleahi 4.5,6).

Conform convingerii noastre Ilie vestit aici se referă la cei doi martori din Apocalipsa 11, care în slujba lor vor dovedi trăsăturile de caracter ale lui Ilie. Slujba celor doi martori încetează conform cu Apocalipsa 11.3 abia la sfârșitul celei de-a 70-a săptămână-an. Conform cu Apocalipsa 11.7-10 „ziua Domnului” în mod evident nu a început încă, căci omul are încă domnia. Din aceasta putem deduce că și cea de-a doua jumătate a celei de-a 70-a săptămână-an trebuie să se fi încheiat, atunci când începe ziua Domnului. Să privim următorul loc din Biblie:

Și curtea care este în afara templului las-o deoparte și n-o măsură; pentru că a fost dată națiunilor, și vor călca în picioare sfânta cetate patruzeci și două de luni. (Apocalipsa 11.2).

Conform acestui loc din Biblie națiunile au autoritate asupra Ierusalimului până la sfârșitul celei de-a doua jumătăți a celei de-a 70-a săptămână-an. În ultima zi a ultimilor 3,5 ani ai ultimei săptămână-an se va serba în Ierusalim o mare sărbătoare, căci i-a reușit fiarei să omoare pe cei doi martori (Apocalipsa 11.3-10). De aceea noi presupunem că împăratul nordului nu a cucerit încă pe deplin Ierusalimul. Aceasta înseamnă, că acest atac va avea loc după moartea și învierea celor doi martori (probabil în timpul judecății pornite prin vărsarea potirului al șaselea din Apocalipsa 16.12, când se va pregăti calea dușmanilor din răsărit). Atunci va fi deci încă timpul națiunilor² și desigur nu va fi încă timpul zilei Domnului. Se pare că după a 70-a săptămână-an va trece un timp (scurt), până se va vărsa potirul al șaselea. În Faptele Apostolilor 2.19,20 citim:

19 Și voi face minuni sus în cer și semne jos pe pământ, sânge și foc și negură de fum. **20** Soarele se va prefăce în întuneric și luna în sânge, mai înainte de a veni ziua Domnului cea mare și glorioasă. (Faptele Apostolilor 2.19,20).

Acest verset din Ioel 2.30,31 îl citează Petru în predica sa de Rusalii. În Matei 24.29 Domnul Isus ne explică când se va împlini această profeție din Ioel: „Iar îndată după necazul acelor zile, soarele se va întuneca și luna nu-și va da lumina și stelele vor cădea din cer și puterile cerurilor vor fi clătinate. Și atunci se va arăta semnul Fiului Omului în cer și atunci toate

² „Și vor cădea pe tăișul sabiei și vor fi duși captivi printre toate națiunile; și Ierusalimul va fi călcat în picioare de națiuni, până se vor împlini timpurile neamurilor.” (Luca 21.24).

semințiile pământului se vor jeli și vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului cu putere și cu glorie mare.” După necazul acelor zile înseamnă după a doua jumătate a celei de-a 70-a săptămână-an, căci este aproape de neimaginat că la „necazul acelor zile” vor fi excluse ultimele șapte plăgi, care probabil vor veni abia după a 70-a săptămână-an. Locul acesta arată că și judecata a șaptea pornită odată cu vărsarea celui de-al șaptelea potir (Apocalipsa 16.17) trebuie să aibă loc, înainte să înceapă „ziua Domnului”. Să mergem acum la 1 Corinteni 4.3:

Dar pentru mine este ceva foarte neînsemnat să fiu judecat de voi sau de ziua omului. Ba încă nici chiar eu nu mă judec. (1 Corinteni 4.3).

Acest verset vorbește despre o zi a omului, în contrast cu 1 Corinteni 3.13 și 4.5, unde găsim ziua Domnului. După ce Domnul a fost răstignit, Moștenitorul „viei” (vezi Matei 21.33-41) a fost aruncat afară și omorât, a început ziua omului. Această zi va atinge punctul ei culminant când omul păcatului se va așeza în Templu și se va lăsa adorat ca Dumnezeu (vezi 2 Tesaloniceni 2.3,4), și ea nu se va sfârși înainte ca Domnul Isus să-Și înceapă domnia – așa cum citim aceasta abia în Apocalipsa 19. Când „Cuvântul lui Dumnezeu”, Domnul Isus, va veni din cer cu ai Săi (compară cu Apocalipsa 19.11-16), va începe ziua Domnului.

Și locul acesta arată, că mai înainte al șaptelea potir al judecăților trebuie să fie vărsat: atunci va fi nimicită orice formă de trăire în comun a oamenilor și tot ce atunci va ține laolaltă societatea. După această judecată urmează nemijlocit venirea Domnului, care va pune capăt domniei omului. Aceasta devine clar dacă privim intercalarea din Apocalipsa 17.1 - 19.10 și punem înaintea ochilor noștri legătura din Apocalipsa 16.17-21 și 19.11-21. Să citim acum Zaharia 14.1-5:

1 Iată, vine o zi a Domnului, și prada ta va fi împărțită în mijlocul tău. 2 „Și voi aduna toate națiunile la luptă împotriva Ierusalimului; și cetatea va fi luată, și casele vor fi jefuite, și femeile batjocorite; și jumătate din cetate va merge în captivitate și rămășița poporului nu va fi nimicită din cetate”. 3 Și Domnul va ieși și va lupta cu națiunile acelea, ca atunci când a luptat în ziua bătăliei. 4 Și picioarele Lui vor sta în ziua aceea pe muntele Măslinilor, care este înaintea Ierusalimului, spre răsărit. Și muntele Măslinilor se va despica în mijlocul său spre răsărit și spre apus: – va fi o vale foarte mare; și jumătate din munte se va retrage spre nord și jumătate din el spre sud. (Zaharia 14.1-4).

Aceste versete ne arată diferite evenimente, care stau în legătură cu „ziua Domnului”. Această zi a Domnului în Zaharia pare să înceapă cu o judecată asupra Ierusalimului (probabil prin împăratul nordului). Faptul că „picioarele Sale vor sta pe muntele Măslinilor”, aceasta nu este începutul acestei zile! Începutul acestei zile îl găsim în Apocalipsa 19; ea este introdusă asemenea arătării fulgerului de la răsărit la apus (Matei 24.27). Profeția din Zaharia 14.4 se împlinește deci în această zi. Aici vedem de asemenea din nou, că „ziua Domnului” stă probabil în legătură cu evenimentele care vor avea loc după ziua a 1260-a.³ Aceasta este ultima zi a celei de-a doua jumătăți a celei de-a 70-a săptămână-an, deci la sfârșitul celor 70 de săptămâni-an.

În total aceste locuri lasă să se înțeleagă că „ziua Domnului” va fi introdusă prin judecata pornită prin vărsarea celui de-al șaptelea potir, care va fi vărsat după a 70-a săptămână-an.

Când va fi sosit momentul, că „cei fărădelege vor umple măsura” (Daniel 8.23); când „taina fărădelegii” se va desfășura pe deplin (2 Tesaloniceni 2.7); când satan însuși în marele

³ Iudeii socoteau anul cu 360 de zile.

domnitor mondial roman va primi venerație divină; când antihrist, pe care îl vor fi primit iudeii și creștinismul decăzut, va șede în Templul lui Dumnezeu și va primi onoare divină (2 Tesaloniceni 2.4); când prin aceasta decăderea socială, politică și religioasă va fi atins punctul culminant al rebeliunii față de Dumnezeu și omul trecând prin judecăți se va împietri tot mai mult – atunci Domnul Isus Se va arăta „venind din cer ... într-o flacăra de foc”, ca să facă răzbunare „peste cei care nu-L cunosc pe Dumnezeu și peste cei care nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos” (2 Tesaloniceni 1.7,8). Aceasta va avea loc în războiul zilei aceleia mari a lui Dumnezeu, Cel Atotputernic; piatra din Daniel 2 va lovi chipul și va împlini „timpurile națiunilor” (Luca 21.24).

Să nu ne mirăm de tot ce va fi judecat după aceea. Sunt nu numai „culmile” răului. Sunt, după părerea noastră, probabil lucrurile zilnice, cele mai obișnuite: de exemplu deșertăciunile oamenilor! Cele ale femeilor: „Pentru că fiicele Sionului s-au mândrit și umblă cu gâtul întins și cu ochii pofticioși și pășesc mărunțel când merg și zornăie cu verigile de la picioarele lor ... În ziua aceea Domnul va înlătura podoaba gleznelor ... podoabele de cap ... cerceii ... inelele și verigile de nas, veșmintele de sărbătoare ... și vălurile fine. Și va fi așa: în loc de mireasmă plăcută va fi putreziciune ... un semn de înfierare în loc de frumusețe” (Isaia 3.16-24).

Sau deșertăciunile bărbaților: „Pentru că va fi o zi a Domnului oștirilor peste orice este mândru și falnic și peste orice este înălțat – și se va pleca. ... și peste toți munții cei falnici ... și peste toate corăbiile Tarsisului și peste toate lucrările plăcute. Și mândria omului va fi smerită și trufia oamenilor se va pleca și Domnul singur va fi înălțat în ziua aceea. Și idolii vor pieri cu totul. ... În ziua aceea oamenii și vor arunca ... idolii de argint și idolii de aur, ... dinaintea groazei Domnului și dinaintea gloriei măreției Sale, când Se va ridica să clatine cu putere pământul. Terminați cu omul, a cărui suflare este în nările lui; pentru că în ce s-ar ține seama de el?” (Isaia 2.12-22).

Vedem și aici iarăși că nu este vorba numai să cunoaștem exact derulările cronologice din timpul din urmă, ci să lăsăm aceste lucruri să acționeze asupra inimii și conștiinței noastre.

21.3 Când se termină ziua Domnului?

Sfârșitul zilei Domnului se recunoaște mult mai simplu decât începutul ei. În 2 Petru 3.10 este descris clar sfârșitul: Atunci „cerurile vor trece ... elementele, arzând ... vor fi descompuse, și pământul și lucrările de pe el vor fi arse în întregime”. După aceea „potrivit promisiunii Sale” vor fi create „ceruri noi și un pământ nou” (2 Petru 3.13). Prin aceasta începe „ziua lui Dumnezeu”: starea veșnică. Și 1 Corinteni 15.25,26 ne arată că domnia Domnului va dura până la începutul stării veșnice: „Pentru că El trebuie să împărătească până va pune pe toți vrăjmașii sub picioarele Sale. Cel din urmă vrăjmaș desființat va fi moartea.” „Ziua Domnului” va cuprinde drept urmare și Împărăția de o mie de ani, căci abia după aceea „toți vrăjmașii vor fi puși sub picioarele Lui” și „moartea va fi desființată.” Și Zaharia 14.8,9,20,21 precum și Ioel 3.18-21 și Isaia 4.2-6 și 11.11-16 lasă să se recunoască că și Împărăția de o mie de ani aparține „zilei Domnului”.

21.4 Ziua lui Hristos

„Ziua lui Hristos” (1 Corinteni 1.8; Filipeni 1.6,10; 2.16) cuprinde într-adevăr aceeași epocă ca și „ziua Domnului”, însă arată spre un alt caracter. În timp ce „ziua Domnului” are în principal a face cu Israel și națiunile și se referă la evenimente de pe pământ, „ziua lui Hristos” ne arată mai mult latura cerească și prin aceasta însemnătatea acestei zile pentru noi creștinii credincioși, a căror patrie este cerul. „Ziua Domnului” este o zi de răzbunare și de

instaurare a domniei Domnului; „ziua lui Hristos” dimpotrivă este o zi de răsplătire pentru aceia care deja astăzi s-au subordonat domniei Sale. Va fi bucuria lui Hristos să prezinte în această zi pe aceia în care El a putut să lucreze în timpul lepădării Sale spre bucuria și gloriificarea Sa. Ei vor apărea atunci împreună cu plata lor și cu Domnul lor, „când va veni ca să fie glorificat în sfinții Săi și să fie privit cu uimire, în ziua aceea, în toți cei care au crezut” (2 Tesaloniceni 1.10).